

[Fogh Rasmussen]

sætning af huse. Den reallønsklausul, som er foreslået, vil indebære, at der, hvis der i en periode i låneforløbet bliver et reallønsfald, vil blive bunket en restgæld op til kontant indfrielse efter 25½ år. Jeg ved godt, at der står i forslaget, at der til den tid nok vil blive lavet nogle regler om, hvordan indehaveren af huset så kan optage nye lån til kontant indfrielse af denne restgæld, men vi kender altså ikke vilkårene. Vi ved ikke, hvilken prioritetsstilling sådanne lån vil have.

Det bliver overordentlig vanskeligt for den, der står og skal købe et hus, at finde ud af, hvad han egentlig skal give for det hus. Man skal tage hensyn til, hvilken byrde der nu hviler på huset, når lånene udløber efter 25½ års forløb. Hvis man f.eks., når der er gået 20 år, skal købe et hus, hvor lånet udløber om 5½ år, hvordan skal man så egentlig prisfastsætte? Den pris, der bliver tale om, bliver helt afhængig af, om reallønsklausulen har været i kraft i låneperioden, og ikke nok med, om den har været i kraft, men såmænd også, hvornår i perioden den har været i kraft.

Det bliver fuldstændig uoverskueligt, det bliver fuldstændig uigennemsigtigt og derfor opfylder det ikke denne første betingelse for, at det kan være frivilligt og frit, nemlig at markedet er gennemsigtigt; det bliver tværtimod uigennemsigtigt.

Den anden betingelse, der skal være opfyldt, for at frivilligheden og det frie kan være opfyldt, er jo, at man som låner frit kan komme ud af arrangementet, hvis man måtte ønske det. Men det kan man reelt ikke. Der er i praksis ikke mulighed for at slippe ud af sit indekslån, når først man har optaget det; man hænger på det til den bitre ende.

Endelig er den tredje betingelse, der skal være opfyldt, at der skal være tale om et frit marked og et fuldstændig åbent kredsløb, et åbent marked, hvor disse indeksobligationer handles. Det er straks endnu mere tvivlsomt, om den betingelse er opfyldt.

Økonomiministeren har over for udvalget – og det er senere blevet optrykt i betænkningen – udtalt, at der skal etableres et samarbejde mellem de store udbydere og efterspørgere, således at uhensigtsmæssige kursudsving på indeksobligationer undgås. Det er en af disse orakeludtalelser, som det er vanskeligt at tolke det reelle indhold af.

Hvor kan man finde støtte til en fortolkning af, hvad det er, økonomiministeren har ment? Ja, man kunne f.eks. læse betækningsbidraget fra socialistisk folkeparti, som jo er et af de partier, der støtter forslaget. SF siger i sit betækningsbidrag bl.a., at boligfinansieringen skal fjernes fra det frie marked på fondsbørsen, og at det, hvis reformen ikke får den ønskede virkning, udelukkende må tilskrives udbuddet af indeksobligationer på det frie marked.

Der er altså ingen som helst tvivl om, at socialistisk folkeparti, som udgør en del af det politiske grundlag for gennemførelsen af dette her, ønsker et lukket kredsløb, ønsker, at dette her ikke skal foregå på et frit marked. Det kunne være en af forklaringerne på, at økonomiministeren har udtalt sig, som han gør.

Men man kan finde en mere direkte støtte i, hvad økonomiministeren selv har sagt. Som en omhyggelig og ivrig læser af dagbladet Information læste jeg bl.a. den 25. februar 1982 økonomiministerens svar på følgende spørgsmål fra en vågen journalist: »Hvis der nu bliver problemer med at sælge indeksobligationer, vil staten så selv træde til?« Økonomiministeren svarer: »Ja, så vil staten selv købe det fornødne antal indeksobligationer.« Det er jo simpelt hen en prisværdigt klar udtalelse; den lader intet som helst tilbage at ønske i klarhed. Så bliver økonomiministeren spurgt hvordan og svarer: »Det kan jeg ikke udtale mig om; det afgørende er, at staten vil indtræde som buffer.« Det er en klar udtalelse.

Der er ikke noget at sige til, at den slags udtalelser må give anledning til en voldsom bekymring hos de partier, for hvem det hele tiden har været en afgørende forudsætning, at der her blev tale om et fuldstændig åbent kredsløb og et frit marked.

Jeg har derfor også med stor interesse noteret mig nogle, synes jeg, meget velovervejede og kloge udtalelser fra repræsentanter for CD, der udgør den anden del af det politiske grundlag for gennemførelsen af dette her. Jeg har læst, at CDs leder, hr. Erhard Jakobsen, den 2. marts 1982 i dagbladet Aktuelt bl.a. har udtalt, at CD er imod statsfinansieret byggeri og ønsker et konkret forslag på bordet med angivelse af de præcise grænser for omfanget af et eventuelt støtteopkøb, og hvor pengene skal komme fra.